

ADALETSİZLİK ÜSTÜMÜZE YIKILDI TONLARCA AĞIRLIKTAYDI Özlem Özdemir yazdı

Adaletsizlik üstümüze yıkıldı tonlarca ağırlıktaydı

11 Mart Çarşamba 2020 22:20

Özlem Özdemir yazdı

Barış Terkoğlu: "Bu dava, bu savunma bu mücadele beni yoksul bir halk çocuğu olarak alıp bu ülkenin yurttaşlarının arasına yerleştiren bu ülkeye bu Cumhuriyet'e benim borcumdur."

Bu yazı da benim Barışlar'a ve Odatv'deki arkadaşlara borcumdur. Gün dayanışma günüdür, gün bu ülke için hayatlarını riske atarak gazetecilik yapmaya çalışan Odatv'de arkadaşlarımızı yalnız bırakmama günüdür...

Hastane koridorunda adaletin tecelli etmesini bekleyen bir avuç insan... Evet doğru okudunuz, adliyede değil hastane koridorunda. Gülsen gülünmeyecek, ağlasan ağlanamayacak derecede sürreal. Gerçekle bağlarını uzun zaman önce kopardı Türkiye ve yepyeni bir gerçekliğin içinde savruluyor, bizi de savuruyor.

Barış Terkoğlu, önce sabaha karşı gözaltına alındı. 9 yıl önceki gibi! Yaklaşık yirmi dört saat sonra da tutuklandı. Süreci ve sebebi zaten okuduğunuzu varsayarak bahsetmiyorum. Onu sevenler olarak, adliyeye girilemediği için önce dışarıdaki bir kafede bekledik. Gecenin soğuşuna beklemenin uzayıışı bilgisi eklenince, yakındaki hastanenin kafeteryasına yollandık. Her adımın bin adım gibi gelişi, geçmeyen saatler, öngörülemez bir bekleyiş...

İLAÇ HUKUKTU

Gece birde kafeterya da kapanınca çaresiz hastanenin koridorlarındaki koltuklara misafir olduk. Bir buçuk saate yakın

bekleyiş de böyle geçti. Otursan oturulmuyor, dolaşsan bir koridor boyu mesafe var. Volta atar gibi ileri geri hastane koridorunda dolaşırken geçmişten gelen bir anı beni yakaladı. Bundan birkaç yıl evvel de aynı hastaneye yine uzun saatler süren bir bekleyiş için gelmişim. Artık hayatta olmayan çok sevdiğim biri ciddi bir ameliyata girmişti, ölüm kalım meselesiydi. O zaman da geçmiyordu saatler. O gün sevdiğim birinin ölmemesini umuyordum, bugün sevdiğim birinin özgürlüğünün çalınmamasını umuyordum. İkisi bambaşka acılar elbet ama bekleyişin çaresizliği aynı derecede nefesimi kesiyordu.

Durumun absürtlüğüne bir ilaç da bulunamazdı bu hastanede. İlaç hukuktu ve hukuk epeydir piyasada bulunamıyordu. Her ne kadar olumlu düşünmeye çalışsam da, içinde bulunduğumuz koşullarda, kararın ne olacağını biliyordum. Belki oradaki herkes biliyordu ama dillendirmeye kimsenin dili varmıyordu. Yine de, belki de öyle olmaz demeye çalışıyorduk. Ülkesini terk etmek zorunda kalmış bir arkadaşımın söylediği bir söz aklıma geldi sonra: **“Umut lanettir!”** Sahiden de öyleydi işte ama çaresizce umuda sarılmaya çalışıyorduk ve oradaki birbirimizin varlığına. İleri geri yürürken, Barış'ın yeniden hapisanede ona verilecek küçük odada ileri geri yürdüğünü düşünürken buldum kendimi, içim üşüdü. **“Neden? Daha ne kadar bize bunu yapacaklardı? Daha ne kadar canımızı acıtacaklardı? Vatanını seven insanlara bu zulmü neden yapıyorlardı?”** Kendi kendime cevabını bildiğim bu anlamsız soruları soruyordum, ileri geri yürümeye devam ederek. İleri geri, ileri geri... Zamansa hiç geçmiyordu. Burası bir hastaneydi, üst katlarda iyileşmek için bekleyen hastalar vardı. Bizse tedavi değil adalet bekliyorduk, bir hastanede, ne yaman çelişki!

ADALETSİZLİK ÜSTÜMÜZE YIKILDI TONLARCA AĞIRLIKTAYDI

Sonunda bekleyiş bitti, aslında çoktan verilmiş olduğunu bildiğimiz kararı öğrenmek üzere adliyeye geri döndük. Sabaha karşı saat üçte, üzerinde Adalet Sarayı yazan binanın önünde, artık hukukun olmadığını bilsek de, yine de **“öyle olmaz belki”** diye adalet bekledik. Çünkü arkadaşımız masumdu, tıpkı daha önceki seferlerde de masum olduğu gibi. Çünkü FETÖ tarafından organize edilen kumpasla 19 ay hapis yatmıştı, o ona bu kumpası kuranlarla mücadele etmeye bugün de devam ediyordu, bugün onu tutuklayanlar da kumpasçılarla mücadele ettiğini söylüyordu. Yani, Barış'ı tutuklamaları lazımdı?

Ancak bir kez daha, adaletsizlik üstümüze yıkıldı, tonlarca ağırlıktaydı... Geçmişteki o kararları alanların adları değişmiş, alınan kararlar değişmemişti! Ve FETÖ'cüler bu kararı uzaktan attıkları sevinç çığlıklarıyla alkışlıyorlardı. Ne diyelim şimdi? Tarifsiz üzgünüm... Ülkenin en değerli gazetecilerinden birini, gerçek bir aydını, yüreği tertemiz ve sadece ülkesini dert eden ve karısından, çocuğundan ayrı kalmak pahasına doğru bildiğini söylemekten korkmayan bir adamı bir kez daha hapsettiler. Sevgili eşine, o saatlerde henüz babasının tutuklandığından habersiz küçük oğluna, annesine, yakınlarına bu acıyı “yine” utanmadan yaşattılar. Hukuk piyasada bulunamasa da haksızlık yapanlar da gün gelip hukuka ihtiyaç duyduklarında, biz onlar için de hukuk demeye devam edeceğiz. Ve en önemlisi tıpkı Barış gibi, bugün içimiz sızlayarak izlediğimiz mültecilerin yaşadıklarını yaşamayalım diye bize bu vatanı armağan edenlere borcumuzu ödemek için laik Cumhuriyet'i savunmaya da... Biz düşman değiliz, biz bu ülkenin sapasağlam ayakta kalmasını, halkımızın huzur içinde yaşamasını isteyenleriz.

Aynı dava kapsamında Barış Pehlivan da ifadeye çağrıldı. Kalbimde yine fillerin tepiştiğini hissettim. Umarım aynı hata tekrarlanmaz ve Pehlivan ifadesinden sonra serbest kalır diye umuyordum. Ama aklımda hep arkadaşımın **“umut lanettir”** sözü çınlıyordu. Ve nitekim yine öyle oldu. İfade sabahı çok önceden planlanmış iki okulda gençlerle söyleşilerim vardı, hem onlara hem yayınevime ayıp olmaması için gittim ama aklım hep adliyeydi. Bu arada gençlerle söyleşi içeriğim özetle şöyleydi: **“İlham Veren Cumhuriyet Kahramanları-Öncü Kadınlar ve Öncü Erkekler”** adlı iki kitabımdan kahramanları örnek vererek, **“bakın böyle bir ülke vardı, başka ülkeye gitseniz de dönün, ülkemizi yine sizinle kuracağız”** diye anlattım. İlk defa bu kadar söylediklerime yabancılaşarak, boğazımdaki düğümleri yenmeye çalışarak. Çünkü geri dönün dediğim ülkede doğruları söylediği için bir arkadaşım yine tutuklanmış, öbürünün de tutuklanması an meselesiydi. İşim bittiğinde Barış Pehlivan tutuklama istemiyle mahkemeye sevk edildi haberini okuduğumda, şaşırmadım. Tek istediğim vakit geç olmadan adliyeye yetişmek ve arkadaşıma sarılabilmektir. Terkoğlu'na veda edemediğim için zaten çok üzgündüm. Uzatmayayım, o malum kararı öğrenmeden evvel yetiştim, arkadaşıma sarıldım. Tutuklanacağını bilen bir insanla vedalaşmanın ne kadar absürd bir şey olduğunu ise ancak yaşayan bilebilir. Zaten yukarıda da absürlüğün âlâsını örneklemiştim. Ve bir kez daha, beklesek de hazır olunamayan o zalim kararı öğrendik. Barış Pehlivan da bir kez daha, tıpkı 9 yıl önceki gibi, yeniden zindana gönderiliyordu. Doğruları yazdığı için... En azından orada yine iki Barış birlikte olur diye kendimi avutmaya çalışsam da nafiye. Ardında kalan eşlerinin acısını düşündükçe gözüme uyku girmiyor. Barışlar yine çıkacak, yine yazacak ama bunları yaşatanların yarattığı karanlık unutulmayacak...

Biz Barışlar'ın yanındayız, bu yanlıştan dönün, Barışlar'ı serbest bırakın! Bedenen hapssetseniz de iki Barış da susmaz, Barışlar oldukça da Cumhuriyet de yıkılmaz!

Özlem Özdemir

Odatv.com

[adaletsizlik](#)[Barış Terkoğlu](#)[barış pehlivan](#)[tutuklama](#)[cumhuriyet](#)[arşiv](#)

İletişim

Haber Merkezi: 0 216 449 32 00

Faks: 0 216 449 32 00

Mail: info@odatv.com

İletişim

Künye

Gizlilik Sözleşmesi ve Koşullar

Mobil Uygulamalar

Reklam

Reklam: 0 216 449 32 00

reklam@odatv.com

© 2021, Oda TV. Tüm haklar saklıdır.

[ANA SAYFA](#)[YAZARLAR](#)[VİDEO](#)[FOTO GALERİ](#)[ARŞİV](#)

